

Och polisstationen låg mitt i byn.

Nå jag i dag går förbi den gamla polisstationen väcker den associationer om gamla tider då vi som pojkar betraktade den som den verkliga maktens boning. På den tiden var det inte ovanligt att polis Waldén eller Johansson under sina patrulleringar träffade på personer som i umgänget med starka och destilerade drycker voro oförmögna att ta vara på sig själv. Påföljoen blev i regel att dessa fingo sova ut i någon av cellerna på gamla tingshuset, böterna blev i regel för sådana försyndelser tio kronor om det inte hände alltför ofta. En rattfylla bedömdes inte så hårt på den tiden och man kunde ha familjemedlemar med som vittne. Sålunda hände det att en man var istämd vid tinget för ~~närva~~ förseelse och denne hade sin lagvigda med som vittne, hon omtalade då för domaren, att mannen körde mycket bättre när han fått ett par stycken innanför västen.

Jag kom till Hörby 1931 vi flyttade in i skraddare Håkansons fastighet i Nygatan vilket låg nedanför det på den tiden livligt frekventerade Järnvägshotellet. Här hölls eftermarknad sedan hästhandeln efter kl fyra ej fick hålla på längre, ty torget skulle sopas och rengöras. På den södra sidan av gården låg en lång stallbyggnad med plats för två rader hästar skiljda av en smal gång, över vilken hästarna gjorde vad de kunde för att sparka varandra. Detta under skrik och gnäggande av Slåkulor, Klapphingstar, Krubbitare samt valacker. En del av hästarna hade i hela ^{Sin levnad} varit handelsobjekt på dessa marknader, de hade ~~under~~ hela livet blivit oerhört illa behandlade av sina herrar hästhandlarna, vilka i sin tur voro i rakt nedstigande led släckt till andra hästhandlare. Därför voro djuren alltid i obalans, mular bräktes upp och tanrader kontrollerades många gånger varje dag, ibland hade de något att äta ibland inte, de voro törstiga oryktade vanvårdade. Därför var det inte konstigt att hästarna jämnt om försökte att utöla en spark eller ett bett mot sina plågoandar allt medan de skrek med öronen bakåtlagga.